

– Varför gjorde de inte det, farmor? frågade jag.

– Det får du veta om en stund, sade farmor och fortsatte sin historia.

– När mannen var nära nog framme vid elden, såg herden opp. Han var en gammal, vresig man, som var osämlig och hård emot alla människor. Och när han såg en främmande komma, ryckte han till sig en lång, spetsig stav, som han brukade hålla i handen, då han vallade sin hjörd, och kastade den emot honom. Och staven för vinnade rätt emot mannen, men innan den träffade honom, vek den åt sidan och süssade förbi honom långt vänt fället.

När farmor hade hunnit så långt, avbröt jag henne på nytt.

– Farmor, varför ville inte käppen så mannen? Men farmor bydde sig inte om att svara mig, utan hon fortsatte med sin berättelse.

– Nu kom mannen fram till herden och sade till honom: "Käre, hjälp mig och låt mig låna litet eld! Min hustru har nysst fött barn, och jag måste göra opp eld för att värma henne och den lille."

Herden hade helst velat säga nej, men då han tänkte på att hundarna inte hade kunnat skada mannen, att fåren inte hade sprungit för honom och hans stavel hade velat följa honom, blev han en smula rädd och tordes inte neka honom vad han begärde. "Ja så mycket du behöver!" sa han till mannen. Men elden var nära nog utbrunnen. Där fanns inte kvar några stockar eller kvistar, utan endast en stor glödhög, och den främmande hade varken styffel eller skopa, som han kunde bära de röda kolen i. När herden såg detta, så han på nytt. "Ja så mycket du behöver!" och han var glad att mannen inte skulle kunna bära med sig någon eld. Men mannen böjde sig ner, plockade kol ur askan med bara händer och la dem i sin mantel. Och varken sveddde kolen

hans händer, då han rörde vid dem, eller sveddde de hans mantel, utan mannen bar bort dem, såsom om det hade varit nötter eller äpplen.

Men här blev sagoberättelskan avbruten för tredje gången.

– Farmor, varför ville inte kolen bränna mannen?

– Det ska du få höra, sade farmor, och så berättade hon vidare.

– När den där herden, som var en elak och vresig människa, såg allt detta, började han undra för sig själv: "Vad kan detta vara för en natt, eftersom hundarna inte biter, fåren inte rädes, spjuret inte dödar och elden inte bränner?" Han ropade den främmande tillbaka och sa till honom: "Vad kan detta vara för en natt? Och varav kommer det sig, att alla ting visar dig barmhärtighet?" Då sa mannen: "Jag kan inte säga dig det, om du inte själv ser det."

Och han ville gå sin väg för att snart kunna fåända opp eld och värma sin hustru och barnet. Men då tänkte herden, att han inte ville förlora mannen alldeles ur sikte, innan han hade fått reda på vad allt detta kunde ha att betyda. Han reste sig opp och gick efter honom, ändå till dess att han fann hans hem. Då såg herden, att mannen inte hade så mycket som en stuga att bo i, utan han hade sin hustru och barnet liggande i en berggrotta, där det inte fanns annat än nakna, kalla stenväggar. Men herden tänkte, att det stackars oskyldiga barnet kanske skulle frysa till döds där i grottan, och fastän han var en hård man, blev han rörd och yckte, att han ville hjälpa barnet. Och han lassade sin ränsel från skuldtran, och ur den tog han fram ett mjukt och vitt färskin, gav det till den främmande mannen och sa, att han skulle låta barnet sova på det. Men i detsamma som han visade, att också han kunde vara barmhärtig, blev hans ögon öppnade, och han såg vad han inte

förut hade kunnat se och hörde vad han inte förut hade kunnat höra. Han såg, att runt omkring honom stod en tät ring av små silvervrigade änglar. Och var och en av dem höll ett strängspel i sin hand, och alla sjöng de med hög röst, att i natt var frälsaren född, som skulle frälsa världen från dess syndar. Då förstod han, att alla ting var så glada denna natt, att de inte ville göra något ont. Och det var inte bara runnen herden, som det fanns änglar, utan han såg dem överallt. De satu inne i grottan, och satu utanför på berget, och de flög under himlen. De kom gående på vägen i stora flockar, och när de gick förbi, stannade de och kastade en blick på barnet. Det var sådant jubel och sådan glädje och sång och lek, och allt detta såg han i mörka natten, där han förut ingenting hade kunnat varna. Han blev så glad över att hans ögon hade blivit öppnade, att han föll på sina knä och tackade Gud.

Men när farmor hade kommit så långt, suckade hon och sade:

– Men vad den herden såg, det kunde vi också se, för änglarna flyger under himlen varje julnatt, om vi bara förmådde urskilja dem. Och så hade farmor sin hand på mitt huvud och sade:

– Detta ska du komma ihåg, för det är så sant, som att jag ser dig och du ser mig. Det är inte på ljus och på lampor, som det kommer an, och det ligger inte vikt vid måne och sol, utan det, som är nödvändigt, det är, att vi äger sådana ögon, som kan se Guds härlighet.

